

HỒI THỨ MƯỜI SÁU ÁC GIẢ ÁC BÁO

Hàn Phương quét mắt nhìn quần hùng, cười hắc hắc hai tiếng rồi nói:

- Ta tự lượng sức không thắng nổi bất cứ người nào trong các vị, nhưng có thể khẳng định rằng trước khi ngã xuống ta đủ sức đâm mũi đao này vào sâu một tấc.

Hắn dừng giây lát, nói thêm:

- Chỉ cần một tấc là đủ!

Lỗ Tam Nương run giọng kêu lên:

- Hạ thủ lưu tình!

Hàn Phương lại cười hắc hắc hai tiếng nữa:

- Cái đó còn xem thái độ của chư vị!

Ngạo Tiểu Sơn nghiêng răng quát:

- Nếu người làm hại đến tiểu nữ dù chỉ một sợi tóc, ta sẽ băm vằm người làm vạn mảnh.

Hàn Phương cười nhạt đáp:

- Không phải một sợi tóc mà là cả một tính mạng! Tuy nhiên... hắc hắc... nếu chưa cần thiết thì quả thật ta sẽ chẳng hại đến một sợi tóc của cô ta đâu. Bởi vì ta cũng muốn sống!

Ngạo Tiểu Sơn mắt đỏ ngầu rít lên:

- Người nhớ kỹ lời ta đó!

Hàn Phương đáp lại:

- Và những gì ta vừa nói cho người cũng nên nhớ lấy! Ta có thể nhắc lại lần nữa rằng nếu bắt buộc ta đâm mũi đao này vào một tấc, người dù có băm ta làm vạn mảnh cũng không sao làm sống được nhi nữ của mình đâu!

Lộ Vân Phi tiếp giọng hỏi:

- Người là ai?

Đào Nhất Sơn tiếp giọng:

- Người nhất định không phải là Hàn Phương rồi!

- Ta vốn không phải là Hàn Phương mà!

Lộ Vân Phi hắc lại câu hỏi:

- Vậy người là ai?

- Hà Xung!

Tiêu Bán Hồ tiếp:

- Người là Hà Xung, lão tứ trong Câu Hồn Tứ Quỷ?

Hà Xung đáp:

- Chính phải!

Lộ Vân Phi hỏi tiếp:

- Vậy Hàn Phương hiện ở đâu?

Hà Xung đáp:

- Hắn đã bị chết bởi tay Tôn đại gia rồi. Tử thi vớt xuống Hóa Cốt Đàm sau hậu viện.

Lộ Vân Phi nghiêng răng nói:

- Tên thất phu họ Tôn quả thật là một con rắn độc!

Hà Xung nói:

- Tôn đại gia từng có ý định dùng Hàn Phương để khống chế hành động của người, cuối cùng chằng lưới bắt gọn.

Lộ Vân Phi giật mình nghĩ thầm:

- Nếu hắn làm thế thì hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, nhất định sẽ thực hiện được ý đồ. Nhưng sao lại không áp dụng?

Liên hỏi:

- Phải thừa nhận đó là biện pháp rất tốt đối phó với ta, nhưng vì sao hắn không làm?

Hà Xung đáp:

- Vì Hàn Phương giết mất vị huynh đệ của chúng ta mà lão tam Mã Phương Bình trong lúc nổi giận đã thiếu thận trọng làm đứt gân trên chân phải của hắn. Hàn Phương không thể đứng được nữa nên kế hoạch hủy bỏ.

Lộ Vân Phi hỏi thêm:

- Như vậy có ảnh hưởng gì đến kế hoạch của Tôn Hạnh Vũ đâu?

- ảnh hưởng chứ! Hàn Phương là một hán tử bất khuất, đến lúc thấy mình vô dụng, nhất định thà chết chứ không để liên lụy đến người. Và quả thật hắn đã chết một cách oanh liệt.

- Vì thế Tôn Hạnh Vũ giết Hàn Phương xong bảo người đóng giả?

- Phải!

- Bố trí để người cứu ta ra đưa về đây, nắm chắc tin tức kẻ đã sát hại Liễu tứ gia.

Lộ Vân Phi bấy giờ mới nghĩ ra nói:

- Ta lúc đó thật sự sơ xuất không phát hiện sơ hở...

Hà Xung gật đầu:

- Đúng thế! Lúc đầu người đã phát hiện được lão đại và lão tam chúng ta không quyết tâm quyết chiến, ta đã sợ bị lộ nên mới nói mấy câu...

- Không những thế mà hai tên hắc y hán tử trong phòng đã dễ dàng tạo cơ hội để ta cứu người ra... Sau đó Tôn Hạnh Vũ, Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng cũng để ta đưa người chạy thoát khỏi Duyệt Lai Khách Điểm.

Hà Xung trầm giọng:

- Chỉ hận tên phế vật Hàn Phương ương bướng quá để chúng ta phải chịu phiền phức như thế này... Tuy biết Tôn đại gia không tin, vẫn quyết không khai, kháng kháng nhận mình là hung thủ sát hại Liễu tứ gia để chết thảm.

Ngạo Ngạo Sương nghe nói vô cùng thương cảm không ngăn được nước mắt.

Ngạo Tiểu Sơn thở dài nói:

- Thật là một con người sắt thép. Tiếc rằng lúc còn sống ta vô duyên không gặp được một lần.

Lộ Vân Phi mặt cũng đầy vẻ bi thương.

Tiêu Bán Hồ than:

- So với Hàn dũng sĩ, Kim Kiệt còn may mắn hơn nhiều!

Đào Nhất Sơn tiếp:

- Kim lão đệ đã thành bằng hữu của Hàn Phương từ ba năm trước...

Lộ Vân Phi bỗng nhìn xoáy vào Hà Xung nói:

- Thì ra Tôn Hạnh Vũ nghe thấy Kim Kiệt gọi người, sợ bị nhận diện nên Tôn Hạnh Vũ đành lộ diện giết Kim huynh chứ gì?

Hà Xung gật đầu:

- Không sai!

Lộ Vân Phi sắc mặt xám lại hỏi tiếp:

- Tôn Hạnh Vũ với khoảng cách mười mấy trượng, tên chỉ cắm nửa tấc vào lưng nên không thể chết...

Hà Xung cười đắc ý:

- Ta lại dùng một mũi tên ở trọng huyết hậu tâm, đâm sâu vào thêm tấc nữa thì làm gì mà không chết?

Lộ Vân Phi nghiêng răng nói:

- Người thật là tàn độc!

Hà Xung nhờn như dương dương tự đắc nói tiếp:

- Kim Kiệt bấy giờ chỉ vì đau quá mà ngất đi thôi. Nếu hấn tỉnh lại, chẳng những kế hoạch của Tôn đại gia đổ sông đổ biển mà sinh mệnh của ta cũng là một vấn đề.

Lộ Vân Phi hỏi tiếp:

- Căn cứ vào đâu mà Tôn Hạnh Vũ tin rằng ta không biết Hàn Phương?

- Tôn đại gia chỉ làm câu may thôi, không hề khẳng định!

Lộ Vân Phi kêu lên:

- Hấn quả là mạo hiểm! Người càng mạo hiểm hơn!

Hà Xung thản nhiên đáp:

- Mạo hiểm một chút, nhưng được trọng thưởng thì tăng thêm dũng khí...

- Tôn Hạnh Vũ thưởng cho người bao nhiêu?

- Một vạn lượng vàng!

Mọi người trở mắt. Quả là số tiền không nhỏ.

Hà Xung cười nói:

- Nếu không có món thưởng lớn như thế, ta đâu dễ chặt cánh tay phải của mình?

Lộ Vân Phi ngẩn cả người. Mọi người trong đại sảnh ai cũng bất ngờ trước sự việc đó.

Ngạo Tiếu Sơn hừ một tiếng, nói:

- Vì tiền mà người có thể bán cả mạng sống của mình...

Hà Xung thản nhiên trả lời:

- Một vạn lượng vàng đủ làm cho người ta sống sung sướng suốt đời. Ta vốn nửa đời vong mạng nay liều thêm lần nữa, nếu sống thì được sống yên vui chẳng hơn sao?

Ngạo Tiếu Sơn lại hỏi:

- Người không sợ Lộ Vân Phi và Hàn Phương quen nhau từ trước hay sao?

Hà Xung cười đáp:

- Sao không sợ? Lúc đó ta đã coi mình như tử tội đến pháp trường chờ một lưỡi dao cắt phật vào cổ.

Lộ Vân Phi cười nhạt.

Hà Xung nói tiếp:

- Tuy nhiên đến bây giờ cuộc đánh bạc đó đã chấm dứt.

Ta rất mừng vì số phận đã mỉm cười với mình, và có thể an tâm tận hưởng số tiền thưởng một vạn lượng hoàng kim mà không cần vong mạng như trước nữa.

Tiêu bán Hồ chen lời hỏi:

- Người bây giờ muốn gì?

Hà Xung lắc đầu:

- Ta không biết mình muốn gì?

Ngạo Tiếu Sơn nổi giận quát:

- Đâu có lý nào như vậy?

Hà Xung bình tĩnh đáp:

- Muốn gì nữa chứ? Ta đã làm xong phận sự. Tôn đại gia không cần một người tàn phế này nữa, và tình nghĩa như vậy là đủ. Ta giúp Tôn đại gia và nhận tiền thưởng hậu hĩnh của ông ta. Thế là sòng phẳng. Các người nhất định sẽ đáp ứng không giết ta.

Có chăng thì xin cho ta một con ngựa rời khỏi đây để khỏi lo bị các người bắt lại...
Nếu không ta cứ giữ cô nương này như vậy chờ Tôn đại gia đến mà thôi

Lộ Vân Phi hỏi:

- Tôn Hạnh Vũ bảo người thế nào?

- Tôn đại gia sớm đã tính toán trước cả rồi. Khi gặp hung thủ giết Liễu tứ gia thân phận của ta tất bị bại lộ. Lúc đó ta phải tìm cơ hội không chế hung thủ.

- Nếu không thì sao?

Hà Xung đáp:

- Tôn đại gia cho phép ta thúc thủ chịu trời đợi họ đến.

- Hắn không nghĩ đến chuyện chúng ta sẽ giết người sao?

Hà Xung lắc đầu:

- Không! Tôn đại gia tin rằng vì các người là hiệp khách cả, nên không giết một người đã thúc thủ chịu trời. Nhưng bây giờ mới biết Tôn đại gia đã tính quá xa, vì bây giờ ta đã đắc thủ, trong tay có con tin, ta hành động theo ý mình!

Mọi người lặng đi.

Ngạo Ngọc Sương bỗng kêu lên:

- Hừ! Người chó vộ đắc ý!

Hà Xung liền đâm sâu mũi dao vào cổ Ngạo Ngọc Sương một chút làm máu chảy ra,
hỏi:

- Vì sao?

Ngạo Ngọc Sương thấy vậy giật thót người còn Lỗ Tam Nương mặt tái mét đi.

Ngạo Ngọc Sương nén đau trả lời:

- Vì ta sẽ không phải là con tin của người nữa!

Hà Xung hỏi giọng đe dọa:

- Người muốn chết?

- Phải!

- Chẳng lẽ...

Mọi người nghe thấy mấy câu đối thoại đó cùng lặng cả đi.

Ngạo Ngọc Sương bình tĩnh nói:

- Bị người bắt đi, thế nào Tôn Hạnh Vũ cũng giết ta. Dù sao ta cũng phải chết, vì thế chết ngay ở đây có lợi hơn.

- Như vậy cô nương cam nguyện cùng chết với ta?

- Ta chết mà giết được một kẻ đê tiện độc ác vô liêm sỉ như người thì ta cũng không ân hận!

Hà Xung càng dí sát mũi dao vào cổ Ngạo Ngọc Sương, cười hô hố nói:

- Được một mỹ nhân như cô nương bầu bạn cùng xuống địa ngục, đó là phúc khí cho Hà Xung này rồi! Tiếc rằng cô nương nếu chết đi tất lệnh tôn thương tâm không nổi...

Ngạo Ngọc Sương nói:

- Sớm muộn gì rồi cũng một lần thương tâm, bây giờ là hơn.

Nói xong quay người sang bên.

Mũi dao lập tức cắm sâu vào thêm một chút!

Lộ Vân Phi vội quát lên:

- Ngọc Sương! Không được vọng động!

Ngạo ngọc Sương cười thảm nói:

- Nếu Tôn Hạnh Vũ tới đây, hắn tất sẽ lấy mạng tôi để uy hiếp mọi người. Như vậy mọi người sẽ không dám quyết đấu với hắn, hậu quả sẽ vô cùng bi thảm...

Lộ Vân Phi ngắt lời:

- Hiện giờ Tôn Hạnh Vũ chưa đến, không cần phải lo sớm!

Ngạo Ngọc Sương kêu lên:

- Lộ đại ca...

Lộ Vân Phi ngắt lời:

- Cứ để hắn đến rồi quyết định!

Rồi đưa mắt nhìn Hà Xung, gằn giọng cảnh cáo:

- Từ bây giờ trở đi ngươi hãy cẩn thận!

ánh mắt chàng sắc như mũi kiếm làm Hà Xung chợt thấy ớn lạnh xương sống.

Lộ Vân Phi lại lên tiếng:

- Chỉ cần ngươi vọng động, kiếm này sẽ chọc thủng cổ họng ngươi ngay!

Hà Xung nói:

- Nếu ngươi dám...

Lộ Vân Phi ngắt lời:

- Khi chưa cần, chắc ta sẽ không vọng động. Chỉ cần động là ngươi táng mạng ngay. Cả Quách Tường Khê cũng chưa tránh nổi một kiếm của ta, ngươi tránh được không?

Hà Xung trán toát mồ hôi.

Lộ Vân Phi chú mục nhìn tay hắn, tay cầm kiếm hắn lên những đường gân xanh.

Tuy kiếm còn chưa xuất vỏ nhưng kiếm khí vẫn toát ra!

Hà Xung hít vào một hơi rồi gục gặc đầu cho rơi bớt mồ hôi, nói:

- Cô nương, ta ra ngoài sảnh chờ, tốt hơn!

Ngạo Ngọc Sương không nhúc nhích!

Hà Xung quát lên:

- Đi!

Mũi dao lại dí vào.

Lỗ Tam Nương kêu lên:

- Ngọc Sương! Theo lệnh hấn đi!

Lộ Vân Phi cũng nói:

- Cô hãy làm theo hấn đi!

Ngạo Ngọc Sương không biết làm gì hơn đành cất bước.

Hà Xung lại ra lệnh:

- Cứ từ từ từng bước một!

Ngạo Ngọc Sương cười nhạt một tiếng.

Lộ Vân Phi cũng đi bước theo, nhưng mới cất lên, Hà Xung đã quát lớn:

- Tất cả những người khác đứng tại chỗ, không được bước theo.

Lộ Vân Phi đành đặt chân về chỗ cũ.

Hà Xung đưa mắt lăm lét nhìn quanh, tay giữ chặt con dao không rời một ly, lùi từng bước một ra hành lang. Hấn chỉ có hai mắt, lại lo giám sát cử động của Ngạo Ngọc Sương và năm người trong sảnh, vì thế chỉ có dùng tai nghe ngóng tiếng động phía sau chứ mắt không thấy được.

Ngay lúc đó, có một người đang nấp sau một cái cột ngay bên ngoài cửa. Người đó là vị tiêu sư trước đây đã đưa Lộ Vân Phi vào sảnh.

Lộ Vân Phi đã phát hiện ra vị tiêu sư đó, vì thế mới án binh bất động. Cả Ngạo Tiểu Sơn cũng trông thấy nên từ từ buông thanh kiếm chuyển sang thất lưng bên trái, ở đó có chín chiếc kim hoàn.

Hai người vẫn chậm chạp bước ra cửa.

Bảy bước... tám bước... chín bước...

Hà Xung đã lùi tới gần cột trụ trước cửa.

Lòng bàn tay vị tiêu sư ướt đẫm mồ hôi. Y đã có chuẩn bị, chỉ cần Hà Xung lùi thêm hai bước là lập tức từ sau cột lao ra xô ngã hấn.

Thậm chí vị tiêu sư còn tính trước mình sẽ bị đâm một dao.

Hà Xung chỉ còn một tay trái, vết thương tự chặt cánh tay phải nhất định vẫn chưa lành. Nếu xô hấn ngã, cho dù hấn có phản ứng đâm lại một dao thì cũng chưa đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Ngoài ra Lộ Vân Phi và Ngạo Tiểu Sơn tất không để cho hấn có cơ hội.

Mười bước... mười một bước...

Vị tiêu sư nhún mình xông ra...

Bỗng nhiên...

Vút vút vút!

Ba tiếng véo véo véo xé không gian bay tới, ba mũi tên cắm phập vào người vị tiêu sư.

Một tiếng la thảm và ba tia máu phọt ra...

Thì ra là vị tiêu sư vừa nhún mình lao lên thì bị ba mũi tên cắm bật trở lại ghim thân hình y vào cột hiên.

Ba mũi tên được bắn đi với tốc độ kinh nhân và rất chính xác. Những người trong sảnh chưa thấy người xuất hiện cũng biết rằng Tôn Hạnh Vũ đã đến.

Tiếng rít của tên và tiếp liền là tiếng rú thảm quá đột ngột làm cho những người trong sảnh choáng người.

Cả Hà Xung cũng thất kinh biến sắc. Hắn giật mình suýt nữa đã đâm ngập lưỡi đao vào cổ Ngạo Ngọc Sương, nhưng còn may là chỉ trong chớp mắt hắn đã hiểu ra nguyên cớ.

Hà Xung cười hô hô mấy tiếng rồi nói oang lên:

- Đến thật khéo!

Trong lúc kinh hãi, mũi đao đã rời đi khỏi vị trí then chốt một tấc. Sau đó khoái chí cười lên một tràng, mũi đao lại lơi ra thêm hai ba tấc nữa.

Vừa lúc đó chợt nghe vút.

Một vòng kim loại từ nội sảnh vụt bay đến trúng ngay vào lưỡi chủy đao. Đó là Ngạo Tiểu Sơn đã chọn đúng thời cơ, xuất thủ giải cứu nữ nhi. Thủ pháp vô cùng chuẩn xác và thần tốc. Hà Xung chỉ thấy bàn tay tê đi, con đao bị đánh bật khỏi tay.

Nhưng hắn phản ứng rất nhanh, vội vàng nhoài người tới đưa tay bắt được chủy đao nhằm Ngạo Ngọc Sương đâm tới.

Nhưng mũi đao mới đâm chưa được nửa đường thì tay Hà Xung cứng đơ lại. Không những thế, mọi hoạt động đều bị đình chỉ. Một mũi kiếm xuyên từ cổ bên trái suốt qua bên phải.

Hà Xung cổ bị cứng đơ, nhưng tròng mắt chưa dại đi vẫn đảo sang bên trái, cất giọng khò khè hỏi:

- Là người... Lộ Vân Phi!

- Không sai!

Lộ Vân Phi đáp rồi thong thả rút kiếm. Chàng cũng chọn thời cơ rất chính xác, chỉ một kiếm đã kết liễu số phận Hà Xung.

Hai vòi máu phun ra đến hết dãy thạch cấp, bên trong vào tới giữa sảnh đường... Thân thể Hà Xung ngã ngửa xuống, khí đã tuyệt nhưng mắt vẫn mở trừng trừng. Hắn chết mà không nhắm được mắt, chẳng hay vì quá tin vào vận khí hay cảm tức vì không hưởng thụ được một vạn lượng hoàng kim tiền thưởng?

Ngay lúc ấy lại có ba tiếng rít gió rợn người và ba mũi tên bay tới. Lần này ba mũi tên nhằm vào Ngạo Ngọc Sương!

Nàng vừa kinh hồn lạc phách trước mấy biến cố chết người còn chưa kịp trấn tĩnh, mắt nhìn ba mũi tên lao thẳng tới như tia chớp chỉ biết ngây người nhìn như con dê tế thần đứng nhìn đồ tể.

Trong lúc tính mạng Ngạo Ngọc Sương như nghìn cân treo sợi tóc, chợt thấy ba vòng kim hoàn lóng lánh bay tới, mỗi vòng nhằm đúng ngay một mũi tên!

Bị kim hoàn kích trúng, ba mũi tên đứt phăng, rơi xuống.

Từ bên ngoài có tiếng quát vang vào sảnh:

- Ngạo Tiểu Sơn ư?

- Không sai!

Lời vừa dứt, người đã đáp xuống trước mặt Ngạo Ngọc Sương. Tiếp đó Lỗ Tam Nương, Tiêu Bán Hồ và Đào Nhất Sơn cùng lao ra hành lang. Lỗ Tam Nương một tay ôm lấy Ngạo Ngọc Sương, dùng thân mình chắn trước thân thể nàng.

Lúc này cho dù bao nhiêu tên bắn tới, nếu Ngạo Tiểu Sơn không ngăn hết thì có Lỗ Tam Nương chặn lại. Nữ nhân này có ngã thì Ngạo Ngọc Sương mới bị hại. Nói vậy nhưng cung tên của Tôn Hạnh Vũ có thần thông bao nhiêu, qua được cửa ải Ngạo Tiểu Sơn đâu phải chuyện dễ dàng? Huống chi lại còn thêm Lộ Vân Phi ở đó?

Giọng Tôn Hạnh Vũ như hổ lang từ ngoài cửa vọng vào:

- Kim hoàn quả nhiên lợi hại! Hãy tiếp thêm ba tên nữa được chứ?

Ngạo Tiểu Sơn chưa trả lời thì ba mũi tên khác lại bắn vào, vừa định xuất kim hoàn đối phó đã thấy kiếm quang lóe sáng, chỉ chớp mắt ba mũi tên bị chém đứt rơi lả tả.

Lộ Vân Phi hoành kiếm đứng trước Ngạo Tiểu Sơn.

Giọng hổ lang đã mang vẻ tức giận:

- Ta muốn tăng chút kiến thức về thủ pháp xử dụng kim hoàn của Ngạo Tiểu Sơn chứ đâu cần thanh trường kiếm của Lộ Vân Phi ngươi?

Lộ Vân Phi cười to đáp:

- Muốn thế thì trước hết ngươi đánh ngã ta rồi nói!

- Ra đây!

Lộ Vân Phi tung người lao ra tiền viện.

Ngạo Tiểu Sơn dặn Lỗ Tam Nương:

- Hãy chăm sóc Ngọc Sương!

Rồi cũng phóng mình đáp xuống tiền viện.

Tiêu Bán Hồ, Đào Nhất Sơn đâu chịu kém người? Lập tức cùng nhảy ra với Lộ Vân Phi và Ngạo Tiểu Sơn dàn thành hình chữ nhất ngoảnh mặt ra đại môn.

oOo

Mưa vẫn bay lất phất, gió đông mang hơi lạnh thổi tới rất mát.

Ở đại môn trước sảnh đường luyện võ của Song Anh Tiêu Cục, ngay trên mái che cửa có năm người đứng đỉnh lập. Gió đông thổi vào y phục phần phật, mưa thấm ướt vào da thịt nhưng năm người đó không chút lưu tâm.

Vì gió mưa không thể thương nhân, càng không thể sát nhân. Tôn Hạnh Vũ đứng giữa, tay cầm cung, lưng đeo ống tên, bây giờ chẳng giống một vị phong lưu công tử hay văn nhã thư sinh chút nào.

Bạch Tùng Phong thì chưa bao giờ giống cả, vì trên tay lúc nào cũng cầm khư khư chiếc búa khai sơn cục lớn. Hắn giống đao phủ hơn.

Đỗ Phi Hùng kiếm cũng đã xuất khỏi vỏ.

Ngoài ba tên sống sót trong Trung Châu Ngũ Tuyệt còn có hai tên trong Câu Hồn Tứ Quý đứng hai bên. Lão đại Đổng Thường tay vẫn cầm đôi Bá Vương Thuận, một chiếc che trước ngực, một chiếc ép vào sườn. Còn Mã Phương Bình tay cầm đôi Nhật Nguyệt Hoàn.

Hai người này đưa mắt căm hận nhìn Lộ Vân Phi vì chàng mới đâm xuyên cổ họng người huynh đệ của chúng.

Ống tên của Tôn Hạnh Vũ còn lại sáu chiếc. Hắn giương cung lấp tên, nhanh như chớp bắn ra ba mũi tên, rồi tiếp theo ba mũi nữa. Ba mũi trước nhằm vào Tiêu Bán Hồ, ba mũi sau bắn vào Đào Nhất Sơn.

Hai chùm tên lao đi như vệt sao băng, tiếng xé gió nghe thật rùng rợn.

Tiêu Bán Hồ múa thanh trường kiếm đánh bạt cả ba mũi tên, đồng thời trên sống kiếm cũng bay mất ba chiếc kim chuông. Như vậy cả hàng bảy chiếc kim chuông nay chỉ còn bốn cái.

Tên rơi rụng, kim chuông cũng rơi rụng. Tiêu Bán Hồ lộ vẻ mặt kinh hãi. Tuy đã dùng kiếm chắn rơi ba mũi tên nhưng y cảm thấy cánh tay tê đi.

Còn Đào Nhất Sơn không dám tiếp. Y lao vút mình sang bên, tên lướt đi cắm vào thạch cấp trước sảnh. Nhưng còn lại một mũi tên, thân ảnh vừa ngưng lại thì đã thấy bắn tới trước ngực.

Tránh không kịp nữa, Đào Nhất Sơn liền vung Thiết Cốt Phiến để đối phó.

Choang!

Mũi tên trúng vào một nan sắt của thiết phiến, tuy mũi tên bị hất ra nhưng nan sắt cũng bị gãy ngang.

Tôn Hạnh Vũ thất vọng cười hô hô nói:

- Đoạt Hồn Kiếm! Tuyệt Mệnh Phiến cũng chỉ thế là cùng!

Bạch Tùng Phong chiếu tia mắt ác độc vào Ngạo Tiểu Sơn. Riêng Đỗ Phi Hùng không cười, không hận, chỉ hơi nhíu mày.

Cuộc chiến này Tôn Hạnh Vũ sớm đã tiên liệu, cân nhắc cẩn thận. Hắn dự trù mình cùng Đỗ Phi Hùng liên thủ đấu với Lộ Vân Phi, Bạch Tùng Phong đơn đấu với

Ngạo Tiểu Sơn, còn Đồng Thường, Mã Phương Bình và Hà Xung sẽ hợp lực đối phó với Tiêu Bán Hồ, Đào Nhất Sơn và vài tiêu sư trong tiêu cục.

Nhưng nay trông lại, Đoạt Hồn Kiếm Tiêu Bán Hồ và Tuyệt Mệnh Phiến Đào Nhất Sơn thân thủ không tầm thường, nếu đơn đả độc đấu thì Đồng Thường và Mã Phương Bình chưa chắc đã đối phó nổi. Thêm một khó khăn nữa là Hà Xung đã chết. Hướng chi đối phương còn có Lỗ Tam Nương, Ngạo Ngọc Sương và một số tiêu sư trong tiêu cục?

Giang hồ truyền ngôn rằng Lỗ Tam Nương sử dụng Uyên Ương Dao đã luyện đến xuất thân nhập hoá. Còn Ngạo Ngọc Sương chỉ một kiếm đã đâm chết Liễu Cô Nguyệt, chuyện đó không phải tầm thường. Mặc dù lúc đó Ngạo Ngọc Sương đâm kiếm từ sau lưng, nhưng hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Liễu Cô Nguyệt có kẻ mà phóng kiếm đâm chết được đâu phải chuyện vừa?

Phải lấy Đồng Thường và Mã Phương Bình đấu với hai tên tiêu đầu Tiêu Bán Hồ và Đào Nhất Sơn, lại còn thêm hai nữ tử Lỗ Tam Nương và Ngạo Ngọc Sương, phần thắng xem ra hết sức mong manh, gần như là tuyệt vọng.

Nhưng nay đã ở thế cưỡi hổ, lùi cũng không được nữa. Nếu hẳn cùng Đỗ Phi Hùng may không chế được Lộ Vân Phi thì có thể giải quyết được cuộc chiến. Nếu trái lại?

Tôn Hạnh Vũ không dám nghĩ tiếp nữa.

Dù thành hay bại cũng chỉ trong một cuộc chiến này...

oOo